

[Ministeren for Grønland.]

forholdene i orden på de steder, hvor det kunne komme flest mennesker til gavn.

Når undersøgelserne over vandforsyningsforholdene på udstederne og bopladserne er tilendebragt og vi skal til at træffe bestemmelse om, på hvilke pladser vi vil ofre penge på at bringe forholdene i orden, vil vi selvfølgelig i overvejelserne tage hensyn til, om det drejer sig om et sted, hvor der bor forholdsvis mange mennesker, og om et sted, der har en fremtid. Hvis man regner med, at befolkningen gradvis vil fraflytte et sted, vil det naturligvis være betænkeligt at ofre større beløb på at bringe vandforsyningsforholdene i orden dér. Jeg kan bekræfte, at „Sydprøven“ er et af de steder, som vi mener har en fremtid for sig, og der kan formentlig ikke være tvivl om, at „Sydprøven“ er et af de steder, som først vil komme i betragtning, når udstedernes og bopladsernes vandforsyningsforhold skal ordnes.

Det ærede medlem spørger dernæst, om vandet frembyder sundhedsfare. Når der er dårlige vandforsyningsforhold på et sted, ligger der ganske naturligt heri, at der består en vis sundhedsfare for de mennesker, som drikker vandet. For „Sydprøven“'s vedkommende tror jeg dog ikke, det er sundhedsfaren, som i første række bevirker, at befolkningen mener, at vandforsyningen er utilstrækkelig; det er derimod de vanskelige forhold, under hvilke befolkningen må hente vand. Så længe vandforsyningsforholdene ikke er bragt i orden på et sted, må befolkningen selv træffe foranstaltninger imod sundhedsfaren ved at koge vandet, inden man drikker det. Dette er af sundhedsmyndighederne i Grønland bekendtgjort for befolkningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Paabøl* til finansministeren:

„Kan det forventes, at finansministeren søger ændret de gældende regler for tvivlsomme fordringers skattemæssige behandling, således at disse bringes i bedre overensstemmelse med de principper, som indeholdes i det foreliggende forslag til bogføringslov?“

Paabøl: Det forslag til en ny bogføringslov, som nu foreligger til behandling, har en

regel om, at tvivlsomme fordringer kun må optages med de beløb, hvormed de skønnes at ville indgå. Denne fra et regnskabsmæssigt synspunkt selvfølgelig regel fandtes også i et tidligere forslag til bogføringslov, og den gav i 1954 anledning til et spørgsmål fra daværende medlem af folketinget Rager til finansministeren om, hvorvidt det kunne forventes, at denne regel ville medføre en ændring i den skattepraksis, der følges med hensyn til tvivlsomme fordringer. Skattevæsenet følger nemlig en helt anden praksis med hensyn til tvivlsomme fordringer, idet man forlanger, at sådanne fordringer skal medregnes med deres fulde beløb, lige indtil det ved konkurs eller forgæves udlæg er konstateret, at de er endeligt tabt.

Finansministerens svar gik dengang ud på, at der ikke med reglen i bogføringsforslaget var sket eller ville ske nogen ændring i den skattemæssige behandling af tvivlsomme fordringer, og at den skattemæssige og den regnskabsmæssige vurdering af sådanne fordringer er to helt forskellige ting.

Selv om der selvfølgelig kan anføres argumenter for, at en regel som bogføringsforslagets ikke uden videre kan gælde også i skattemæssig henseende, forekommer det dog uheldigt, at man fortsat opretholder den urimeligt strenge skattemæssige behandling af de dubiose fordringer. Ikke alene strider denne ganske imod, hvad der efter bogføringsforslaget med rette anses for god forretningsskik, men den afviger også stærkt fra de krav, der for aktieselskabers vedkommende opstilles i aktieselskabslovens § 42. I aktieselskabslovens § 42 hedder det nemlig, at årsregnskabet skal opgøres under omhyggelig hensyntagen til tilstedeværende værdier og forpligtelser samt under foretagelse af nødvendige afskrivninger, og det er altså ensbetydende med, at skattemyndighederne forlanger regnskaber aflagt efter principper, som vil kunne pådrage strafansvar efter aktieselskabsloven.

Den højtærede finansminister kan næppe være så fremmed over for ønsket om en bedre harmonisering af de regnskabsmæssige og de skattemæssige principper, idet han i det forslag til en almindelig skatte-reform, som han 4 gange har fremsat, er gået ind for en ændring af reglerne i skatte-lovens § 14, som skattemyndighederne bygger deres rigoristiske praksis på. Efter